

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/235-2/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

152/2016. számú (IX. 15.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) I. r. panaszos és a képviseletében eljáró törvényes képviselője, II. r. panaszos¹ által a J. település Rendőrőrsön előterjesztett, 2016. június 6-án kelt **panaszát** a 2016. szeptember 15-én – dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

Az intézkedést foganatosító szerv – a M város Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos jogi képviselője útján 2016. június 6-án kelt beadványát a J. település Rendőrőrsön terjesztette elő, amelyben a vele szemben 2016. június 3-án foganatosított rendőri intézkedést kifogásolta.

I.

1) A G.-M.-S. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője 2016. június 28-án kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A panaszos jogi képviselője útján, 2016. június 6-án kelt levelében panaszt terjesztett elő a M. város Rendőrkapitányság J. település Rendőrőrs körzeti megbízottjai által a vele szemben, 2016. június 3-án, a lakóhelyén foganatosított rendőri intézkedés ellen; egyben kérte, hogy a panaszt a Testület vizsgálata alapján az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2) A rendőrség mellékelte a náluk előterjesztett, 2016. június 6-án kelt panaszbeadványt, amelyet a panaszos nevében a meghatalmazással igazolt jogi képviselője nyújtott be a rendőrségen.

A panaszban a jogi képviselő előadta, hogy 2016. június 3-án K. J. E. két J település kirendeltségű rendőr kíséretében megjelent a panaszos ingatlana bejáratánál és hangos kiabálással próbált bejutni az ingatlanba, ahol akkor a panaszos és 10 hónapos gyermeke tartózkodott otthon. Mint utóbb kiderült, K. J. E. ingatlana előtt álltak meg a rendőrök, majd ezt követően kiszálltak az autóból és együtt indultak át a panaszos ingatlanához. Az eset szemtanúja volt K. J. szomszédasszony, akinek az elmondása alapján a két rendőr és K. J. E. – a látszat alapján – jó viszonyt ápoltak.

A megérkezéskor a látogatás indokául azt adták elő, hogy K. J. E. az ingatlanban maradt iratait kívánják elvinni. A K. J. E. által érkező rendőrök többször felszólították minősíthetetlen hangnemben a panaszost, hogy engedje be őket a tárgyi ingatlanba. A panaszos tájékoztatta a kikerkező rendőröket, hogy az ingatlan vonatkozásában hagyatéki eljárás van folyamatban és ő csak az ügyvédje jelenlétében engedi be K. J. E-t és a rendőröket az ingatlanba. A panaszos rémülten több alkalommal kérte a kikerkező rendőröket, hogy visszamehessen a házba, mert hallotta, hogy a 10 hónapos gyermekük bent hangosan sírt és zörejeket is hallott, amely lássuk be egy fiatal, terhes édesanyát megrémíthet. A rendőrök ezt a kérését, K. J. E-val összenézve nagy nevetéssel fogadták és gúnyosan kiabáltak neki, hogy nem mehet be az épületbe, ameddig nem igazolja magát, figyelmen kívül hagyva a – bizonyára általuk is hallható – gyereksírást.

A rendőrök a hosszas tortúrát követően elhagyták az ingatlant, de még fenyegetően visszakiabáltak a panaszosnak, hogy abban az esetben, ha J. K. (élettársa, a bejelentő testvére) bármilyen lépést tesz a fenti ügy kapcsán, úgy elérik azt, hogy hosszas börtönbüntetést kapjon.

K. J. E-nak tudomása volt arról, hogy J. K. ebben az időpontban nem tartózkodik otthon és a fent jelzett időpontban csak a terhes élettársa és 10 hónapos kisfiuk lesz az ingatlanban. Ezt kihasználva jelent meg rendőri kísérettel és helyezték nagy nyomás alá a terhes kismamát, amely stressz okozta lelki sérülésnek akár káros következménye is lehet a jövőben a várandós anyára nézve.

A jogi képviselő álláspontja szerint a fenti intézkedés sértette a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 20. §-ában foglaltakat a rendőri intézkedés szabályai vonatkozásában, annak minden részletében azaz az intézkedő rendőr nevét, azonosító számát az intézkedés tényét és célját nem közölte, a panasz lehetőségéről és az előterjesztésre nyitva álló határidőről nem tájékoztatták a panaszost. Így a fentiekben közöltekre tekintettel kérte a rendőrséget, hogy jelen kérelmét panaszként kezelje és az Rtv. 92. § ba) pontja alapján a vizsgálatot követően az ügyet az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

3) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a J. települési Rendőrőrs parancsnokának 2016. június 19-én kelt jelentését.

2016. június 6-án kelt levélben a panaszos képviselőjében eljáró ügyvéd – meghatalmazásokat csatolva – panaszt nyújtott be a J. település Rendőrőrsre, amelyben a

panaszossal szemben 2016. június 3-án fogatosított rendőri intézkedéssel szemben élt panasszal.

A parancsnok a panaszt áttekintette, a rendőröket írásban és szóban is meghallgatta, a panasz kivizsgálása során a következőket állapította meg.

2016. június 3-án, 8 óra 29 perckor a Megyei Tevékenységirányítási Központ (továbbiakban: M-TIK) küldése alapján, a 7 óra és 19 óra között J. település Rendőrőrs állományaiba tartozó K. T. c. r. tzs. és B. A. r. ftörm. Körzeti Megbízottak (továbbiakban: KMB) jelentek meg a helyszínen. A bejelentő személye K. G-né, született J. E. volt. A KMB-ak azért lettek a helyszínre irányítva, mivel a bejelentő nem fogadta el az ügyeletvezető felvilágosítását, hogy a januárban elhalálozott édesanyja házában lakó testvérénél maradt hivatalos papírjainak visszaszerzése nem a rendőrség feladata, hagyatéki vitájuk bírósági hatáskörbe tartozik. A KMB-ak K. J. E. személyes felvilágosítása volt a küldés oka.

A KMB-ak a küldést követően megjelentek a bejelentő házában, ahol beszéltek vele, majd ismételt felvilágosították, hogy az általa felvázoltak nem a rendőrség hatáskörébe tartoznak. Ekkor kérte meg a rendőröket a bejelentő, hogy kísérjék el a szülői házhoz, mert testvére agresszíven viselkedik vele szemben. Visszakéri a saját tulajdonát képező, még ott lévő dokumentumait; mást nem szeretne. A KMB-ak felhívták K. J. E. figyelmét, hogy amennyiben a háziak nem együttműködők, azt is el kell fogadnia, amelyet a bejelentő tudomásul vett. Ezt követően a két fő KMB-ott, a bejelentő, valamint annak 2-3 év körüli kislánya a két házzal arrébb lévő ingatlanhoz sétáltak, ahol K. J. E. – csengő hiányában – kiabálással hívta ki a házban tartózkodókat. A kiabálásra sógornője (a panaszos) jött ki, aki megkérdezte, hogy a rendőrök mit szeretnének. A KMB-ak válaszként közölték vele, hogy J. K-t keresik, akivel szeretne beszélni a testvére. Válaszként az hangzott el, hogy J. K. csak délután, 16 óra után lesz otthon. Ekkor K. J. E. kérte a panaszost, hogy azokat a papírokat szeretné elkérni tőle, amik az ő ingatlanához tartoznak. A panaszos erre azt válaszolta, hogy nem tud a keresett papírokról, az ingatlanba nem engedi be, jöjjön vissza akkor, amikor a testvére is otthon van. Ezt követően a panaszos közölte, hogy most már visszamenne a 10 hónapos kisgyerekéhez a házba, hiszen szeretne mellette lenni. A rendőri jelentések alapján a rendőrök visszamentek a bejelentővel és annak kislányával a bejelentő ingatlanához, ahol a M-TIK irányába a történetet jelentették, majd a helyszínt elhagyták.

Az őrsparancsnok az alábbi következtetéseket tette.

K. T. c. r. tzs. és B. A. r. ftörm. KMB-ak a M-TIK küldése alapján jelentek meg a fenti címen azzal, hogy ott az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a feladatkörükbe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadják. A felvilágosítás a bejelentő részére meg is történt, továbbá olyan állampolgári segítségkérésnek tettek eleget, amely egy testvér által agresszívnek mondott személytől való védelemre irányult.

Az ügyvéd által megfogalmazott intézkedés *„sértette az Rtv. 20. §-ában foglaltakat a rendőri intézkedés szabályai vonatkozásában, annak minden részletében, azaz az intézkedő rendőr nevét, azonosító számát, az intézkedés tényét és célját nem közölte, a panasz lehetőségéről és az előterjesztésre nyitva álló határidőről nem tájékoztatta a panaszost.”* Az őrsparancsnok álláspontja szerint a KMB-ak a meghatározottak szerint szolgálati egyenruhában láttak el szolgálatot, amelyen a ruházati szabályzatnak megfelelő helyen

elhelyezésre került a nevük, azonosító jelvényük (Rtv. 20. §). A hivatkozott jogszabályhely alapján az intézkedések az Rtv. V. és VI. Fejezetében található. Mivel az Rtv. V. Fejezete alapján a jelen lévő panaszossal szemben egyiket sem fogatosították a rendőrök, rendőri intézkedésre nem került sor, így a panasz lehetőségéről és az előterjesztésre nyitva álló határidőről sem kellett senkit tájékoztatni.

A következő kifogás („...hangos kiabálással próbált bejutni az ingatlanukba...”) vonatkozásában az őrsparancsnok a KMB-ak szóbeli jelentésére hivatkozik, amelyben a rendőrök előadták, hogy az ingatlanon nem volt csengő, így ilyenkor a hangos kiabálással történő kapcsolatfelvétel mutatkozik kézenfekvőnek.

A szemtanú „...K. J. szomszédasszony, aki elmondása alapján a két rendőr és K. J. E. – a látszat alapján – jó viszonyt ápolnak” megjegyzés az alábbiakra vezethető vissza. A KMB-ak jelentésük és szóbeli meghallgatásuk során egyértelműen kijelentették, hogy a bejelentővel kizárólag a bejelentést követően találkoztak először, azt megelőzően nem. Mindkét KMB családost, 2-2 alsó tagozatos fiúgyermek édesapja. A szomszédasszony feltételezett megállapítása, hogy esetleg közeli jóbarátok abból adódhatott, hogy K. T. c. r. tzls. a két ingatlan közötti rövid útszakaszon kedvesen, barátkozóan próbálta felvenni a kapcsolatot a bejelentő 2-3 év körüli kislányával.

A „K. J. E-val érkező rendőrök többször felszólították minősíthetetlen hangnemben a panaszost, hogy engedje be őket az ingatlanba.” vonatkozásában a KMB-ak jelentésük és szóbeli meghallgatásuk során egyértelműen kijelentették, hogy nem kívántak bejutni az ingatlanba, így minősíthetetlen hangnemet sem ejtettek meg. Az őrsparancsnok megjegyezte, hogy B. A. r. ftörm. magatartása, az általa ismert habitusa, nyugodt viselkedése okán se feltételezné a panaszban leírtakat.

„A rendőrök hosszas tortúrát követően hagyták el az ingatlant, de még fenyegetően visszakiabáltak a panaszosnak, hogy abban az esetben, ha J. K. bármilyen lépést tesz a fenti ügy kapcsán, úgy eléri azt, hogy hosszasan börtönbüntetést kapjon.” A KMB-ak jelentésük és szóbeli meghallgatásuk során egyértelműen kijelentették, hogy a segítségnyújtás 2-3 percnél tovább nem tartott, nem tartózkodtak tovább a panaszos ingatlana előtt. A KMB-ak jelentésük és szóbeli meghallgatásuk során egyértelműen kijelentették, hogy a fenti börtönbüntetéssel kapcsolatos kijelentés nem hangzott el.

„A panaszos rémülten, több alkalommal kérte a kiérkező rendőröket, hogy visszamehessen a házba, mert hallotta, hogy 10 napos gyermekük bent hangosan sírt és zörejekkel volt.” A KMB-ak a jelentésük és szóbeli meghallgatásuk során egyértelműen kijelentették, hogy az utcán állva gyereksírást nem hallottak, gúnyos megjegyzéseket ezen oknál fogva nem is tehettek és hangsúlyozták, hogy az otlétük 2-3 percnél többet nem vett igénybe.

A bejelentésre a kiérkező rendőrök jelentése és szóbeli meghallgatása során megállapítható, hogy a küldést jogszerűen, szakszerűen hajtották végre, állampolgári kérésre nyújtottak további segítséget, amely az országos rendőrfőkapitány által joggal elvált állampolgárbarát rendőrséget jellemzi. A panaszos ingatlana előtt jövetelük célját a házból kiérkező panaszossal közölték, mikor a kérdésre válaszolva „J. K-t keressük” választ adták. Ezt követően a bejelentő volt, aki a párbeszédet folytatta, így egyéb konkrét rendőri intézkedésre nem került sor.

Az őrsparancsnok a jelentése végén az alábbi megjegyzéseket tette. A fenti napon, 21 óra 32 perckor ismételt bejelentés érkezett, ebben az esetben J. K. (a bejelentő testvére) volt a bejelentő, aki előadta, hogy a szomszédjában lakó testvére fényképeket készít róla és át is kiabál, zaklatja őt. Ebben az esetben N. L. c. r. tzls. és L. M. r. ftörm. KMB-ak érkeztek a megadott címre. A zaklatással kapcsolatosan konkrét dolgokat mondani nem tudott, a kollégák a zaklatással kapcsolatos jogi felvilágosítást a részére megadták. A bejelentő továbbá elmondta, hogy az édesanyjuk halálát követően örökösödési vita van kettőjük között. A végrendeletet is meghamisította a testvére, emiatt azt a bíróságon megtámadta, amelyet az ügyvédje intéz. A bejelentő a KMB jelentése alapján láthatóan ittas állapotban volt. A Robotzsaru rendszerben 2013-ban az édesanyja indított a fiával J. K.-lyal szemben eljárást erőszakos cselekedetei miatt, amely a bejelentő jogosan tarthatott a testvérétől (J. K.-tól).

4) B. A. r. ftörm. KBM 216. június 15-én készítette el a sérelmezett esemény kapcsán a jelentését, amelyben előadta, hogy 2016. június 3-án K. T. r. tzls.-sal látott el szolgálatot szolgálati személygépjárművel, amikor is a Győr M-TIK ügyelet utasítására jelent meg a Mosonszolnok, Dózsa Gy. utca 26. szám alatt, mivel az ott lakó K. G.-né kért segítséget, illetve jogi felvilágosítást kért. Ezt követően a helyszínen megjelent, ahol őt a bejelentő fogadta (K. J. E.), aki kérésére a rendőrt a lakásba bocsátotta, ahol elmondta, hogy a testvérel (J. K.-lyal) az édesanyjuk halála utána teljesen megromlott a viszonyuk, mivel az édesanyjuk a testvérét (J. K.-t) teljesen kihagyta a végrendeletéből és a hagyatékából. Elmondta továbbá, hogy az édesanyjuk közjegyző előtt rendelkezett a szülői ház tulajdonjogáról az ő és két gyermeke javára. A végrendeletet a testvére bírósági úton megtámadta, amely most is folyamatban van. Az általa elmondottakra szóban felvilágosította őt a rendőr, hogy az örökösök közti vita nem tartozik a rendőrség hatáskörébe, meg kell várnia az ügyben a bírósági határozatot. A bejelentő ezt tudomásul vette, valamint elmondta még, hogy a tulajdonát képező ingatlan hivatalos dokumentumai a szülői házban maradtak és legalább azokat szeretné visszakapni. Ekkor kérte meg a rendőröket, hogy kísérik el a kéz házzal arrébb lévő szülői házhoz, mivel fél a testvérétől és vissza szeretné kényi a ház iratait. Ezt követően K. T. r. tzls.-sal, a bejelentővel és annak kb. 3 éves kislányával gyalog, a D. Gy. utca x. sz. mentek, ahol a bejelentő bekiáltott az ott lakó sógornőjének. Ez abban merült ki, hogy 1-2 alkalommal azt kiabálta, hogy „G.”. A bekiáltásra a bejárati ajtón kijött egy hölgy (panaszos), aki megkérdezte, hogy mit szeretnének. A kérdésre a rendőrök nyugodt hangon elmondták, hogy J. K.-t keresnek, amelyre elmondta, hogy majd délután lesz csak otthon. Ekkor a bejelentő elmondta panaszosnak, hogy azokat az iratokat szeretné elkérni, ami a házához tartozik. A panaszos erre közölte, hogy nem tud a keresett papírokról, nem engedi be az ingatlanba, majd jöjjön vissza, amikor a testvére is otthon lesz. A bejelentő ezt tudomásul vette, annyi kérése volt, hogy ha ilyen iratokat talál, akkor azokat szedjék össze és juttassák el neki. Ezt követően a panaszos közölte, hogy most már visszamenne a lakásba a kisgyermekéhez, amelyet tudomásul vettek és ugyanúgy gyalog visszamentek a bejelentő ingatlana előtt lévő szolgálati személygépjárműhöz, ahol az eseményeket jelentették az ügyeletvezetőnek, majd a szolgálatuk teljesítését továbbfolytatták.

A D. Gy. utcai címen történtek kb. 2-3 percig tartottak, ezen idő alatt egyáltalán nem tett sem B. A. r. ftörm., sem pedig a kollégája bárminemű utalást arra, hogy bemennének a házba, végig nyugodt hangon, kulturáltan, udvariasan beszéltek, a szolgálatukat egyenruhában látták el az előírt kötelező azonosítókkal felszerelve, amelyek olvashatók voltak, azokat semmi nem takarta. Az adott helyszínen rajta és járőrtársán, a bejelentőn és kislányán, valamint a panaszoson kívül más nem volt jelen, az ügyvéd által leírt kiabálás, utasítás, fenyegetés nem történt meg. A bejelentőt a bejelentése előtt nem ismerte, nem látta

soha, vele akkor találkozott először. A szomszéd által látottak tükrözta az állampolgárbarát rendőrséget, amely a panaszossal történő beszélgetés során is érvényesült, bár erre az ügyvéd által leírtak már nem térnek ki. A szomszéd a „jó viszonyt ápolnak” kijelentést a rendőr feltételezése szerint azért gondolhatta, mert a kollégája, miközben a két ház között gyalogoltak több esetben szólt játékosan, kedvesen a bejelentő kislányához és mielőtt elmentek a kék lámpát is bekapcsolta neki egy pillanatra.

5) K. T. c. r. tzls. KMB 2016. június 17-én készítette el a sérelmezett esemény kapcsán a jelentését, amelyben előadta, hogy a Gy. M-TIK ügyeletvezetője utasítására jelent meg a M. településen, D. Gy. utcai címen, mivel onnan rendőri segítséget, felvilágosítást kért K. J. E. A helyszínen a rendőr meghallgatta a bejelentőt, aki a részére elmondta, hogy a testvérével (J. K-lyal) megromlott a kapcsolata, mivel az édesanyjuk a közelmúltban elhalálozott és ezért örökösödési vita van köztük. Elmondta továbbá, hogy az édesanyja közjegyző előtt végrendelkezett a szülői házról ő és két gyermeke javára. A testvérét, aki a szülői házban lakik jelen pillanatig kizárta az örökségből. Elmondása szerint a bírói tárgyalás már volt az ügyben, mivel a testvére nem törődött bele a végrendelkezésbe, ezért bírósághoz fordult. Ezekre a történésekre szóban a rendőr számára felvilágosítást adott, hogy az örökösök közti vita nem a rendőrség hatáskörébe tartozik, meg kell várnia a bíróság határozatát. A bejelentő ezt tudomásul vette. A továbbiakban még elmondta, hogy a saját tulajdonát képező ingatlan hivatalos dokumentumait az édesanyjánál tárolta és azokat legalább szeretné visszakapni onnan. Ekkor kérte meg a rendőröket, hogy kísérjék el a két házzal odébb lévő szülői házhoz, mivel fél a testvérétől, aki agresszíven viselkedik vele szemben. Visszakéri a saját tulajdonát képező dokumentumokat, mást nem szeretne tenni. K. J. E. figyelmét a rendőr felhívta arra, hogy az ingatlanban lévő személyek amennyiben nem együttműködik, akkor azt is tudomásul kell vennie. Ezt követően gyalogosan a kollégával, illetve a bejelentővel és annak kb. 2-3 éves kislányával az adott ingatlan elé mentek, ahol az odaérkezésükkor a bejelentő bekiabált az ingatlanba. Ezt követően kijött egy hölgy, aki megkérdezte, hogy mit szeretnének tőle. A részére annyit közöltek, hogy J. K-t keresik, amelyre azt felelte, hogy dolgozik, majd 16 óra után fog az otthonában tartózkodni. Ekkor a bejelentő azt mondta a hölgynek, hogy „G. azokat a papírokat szeretném visszakapni, amik a másik házhoz tartoznak, mivel itt voltak anyunál”. Erre a hölgy azt válaszolta, hogy nem tud a papírokról, be nem engedi az ingatlanba, majd jöjjön vissza, amikor J. K. hazaért a munkából. A bejelentő ezt tudomásul vette. A hölgy az ajtóból közölte továbbá, hogy visszamegy a házba, mivel a kisgyermeke bent van és szeretne ott lenni mellette. Ezt tudomásul vették és a helyszínről távoztak. Vele szemben rendőri intézkedésre nem került sor.

A rendőr jelentése végén előadta, hogy a panaszos ingatlana előtt történtek kb. 2-3 percig tartottak; ez idő alatt a kollégájával együtt nem tettek arra utalást, hogy bemennének az ingatlanba. Az ottlétük ideje alatt nyugodt hangon, kulturáltan beszéltek, mivel a több éves rendőri tapasztalatat bebizonyította, hogy a családok közti vitás kérdésekben az egyik fél többnyire a kiérkező rendőrökben látja az „ellenséget”. A gépkocsihoz visszaérve az eseményt a kollégájával közösen jelentették az ügyeletvezető irányába és a helyszínről távoztak. A jelentésben szereplő személyeken kívül más nem volt jelen. Az ügyvéd által képviselt panaszos állításai csak részben igazak; hangoskodás, kiabálás, egyéb a jogszabályoknak ellentmondó történés nem volt. A továbbiakban megjegyezte a rendőr, hogy a bejelentőt az intézkedés előtt nem ismerte, nem is látta soha. A szomszédasszonyt a kulturált, empatikus, állampolgár barát, de szakszerű intézkedés látszata zavarhatta meg. A szolgálatát B. A. r. ftórm. KMB kollégával látta el.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Testület megkeresésére, az abban tételesen megfogalmazott kérdésekre B. Á. r. alezredes a Mosonmagyaróvári Rendőrkapitányság megbízott kapitányságvezetője 2016. július 28-án kelt átiratában úgy nyilatkozott, hogy a kérdésekre a válaszokat Cs. I. c. r. alezredes őrsparancsnok, az intézkedő rendőrök közvetlen szolgálati elöljárója által készített öt oldalas kivizsgáló jelentés – amelynek tartalmával B. F. r. alezredes közrendvédelmi osztály vezetője is egyetértett – részletesen tartalmazza. A kivizsgáló jelentés az intézkedő rendőrök által készített és aláírt jelentésekre, valamint személyes meghallgatásuk során elmondottakon alapul. A már felterjesztett iratokon kívül más releváns rendőrségi irat vagy dokumentum nem keletkezett.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A panaszos beadványában sérelmezte a vele szemben végrehajtott rendőri intézkedést, amely kapcsán előadta, hogy a rendőrök a hozzájárulása nélkül léptek be az ingatlana területére és a szolgálati normákkal ellentétben álló magatartást tanúsítottak (nem azonosították magukat, nem tájékoztatták a panaszjogáról, minősíthetetlen hangnemben kommunikáltak vele), sőt úgy érezte, hogy K. J. E-vel „összejátszottak”.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, VI. cikkében rögzített magánlakás sértetlenségéhez fűződő jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát XXVIII. cikkben rögzített jogorvoslathoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként a panaszossal szemben végrehajtott felvilágosítás-kérést vizsgálta meg.

A rendőrség véleménye szerint a panaszossal szemben nem fogatosítottak rendőri intézkedést, hanem csupán megkérdezték, hogy az élettársa hol tartózkodik. Ezt követően nem közöltek vele semmit, nem kérdeztek tőle semmit; pusztán a bejelentő és a panaszos közötti kommunikáció során jelen voltak a helyszínen.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 32. § értelmében a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kért személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér - ha jogszabály másként nem

rendelkezik - az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.

A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben a rendőrség felvilágosítás-kérés intézkedést hajtott végre, figyelemmel arra, hogy harmadik személy érdekében, információszolgáltatásra szólították fel a panaszost, amelynek ő eleget tett. **Így a Testület véleménye szerint a panaszos rendőri intézkedés érintettje volt, azonban az, hogy tőle felvilágosítást kértek nem sértette a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.**

2) A Testület megvizsgálta, hogy a rendőrség a panaszos magánlakásában hajtott-e végre intézkedést.

A rendőrség tényelőadása szerint a panaszos ingatlana előtt tartózkodtak a bejelentővel, őket kerítés választotta el a panaszostól, nem léptek be a területére, végig az utcán voltak, így a panaszos tényelőadása nem fedi a valóságot.

Az Rtv. 1. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott feladatok mellett a határforgalom ellenőrzése, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzése. Jelen jogszabályhely (2) bekezdés 1. pontja expressis verbis meghatározza a rendőrség oldalán, hogy a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzését.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés értelmében a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van. A (2) bekezdés alapján a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. Ezt egészíti ki a 14. §, amely szerint a rendőr közreműködik a közbiztonságot fenyegető veszélyhelyzet elhárításában. Ha a veszélyhelyzet elhárítása más szerv feladatkörébe tartozik, de beavatkozására csak késedelmesen van lehetőség, a rendőr haladéktalanul gondoskodik a veszély elhárításáért felelős hatóság vagy más szerv értesítéséről.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése alapján a rendőrség feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sértetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 39. § szabályozza a magánlakásban történő rendőri intézkedést, e tekintetben:

(1) A rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve

- a) segélyhívás esetén vagy öngyilkosság megakadályozása céljából;
- b) bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása vagy büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítása céljából;
- c) közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében;
- d) rendkívüli vagy tisztázatlan okból bekövetkezett halálesettel kapcsolatos intézkedés megtételére;
- e) végrehajtási eljárás lefolytatása, illetve az építmények tervezésével és kivitelezésével kapcsolatos egyes viták rendezésében közreműködő szervezetről szóló törvényben meghatározott szakértői vizsgálat biztonságos és eredményes végrehajtásának biztosítása céljából, ha az abban való közreműködés - jogszabály alapján - a rendőrség számára kötelező;
- f) az elővezetés végrehajtása érdekében;
- g) a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott, a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítése, ellenőrzése, karbantartása, valamint eltávolítása céljából;
- h) a szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítása céljából;
- i) személy- és létesítménybiztosítási intézkedés [46. § (1) bekezdés c) pont] végrehajtására;
- j) ha ez előállítás a törvényben meghatározott egyéb okból szükséges;
- k) a Bv. tv.-ben meghatározott, az elítélt mozgását nyomon követő elektronikus távfelügyeleti eszköz telepítése, ellenőrzése, karbantartása, valamint eltávolítása céljából.

(2) A végrehajtási eljárásban a rendőr kirendelésének törvényességéért a végrehajtást elrendelő szerv vezetője a felelős.

(3) A birtokos távollétében történt behatolást követően - a végrehajtási eljárásban való közreműködés kivételével - a rendőrség köteles a birtokost tájékoztatni, és a vagyonvédelem érdekében szükséges intézkedést megtenni.

(4) A magánlakásban való tartózkodás csak a feladat végrehajtásához szükséges ideig tarthat.

Az Rtv. 40. § értelmében a rendőr feladata ellátása során – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – beléphet a magánlakásnak nem minősülő egyéb helyre, és ott az intézmény rendjének lehetőség szerinti tiszteletben tartásával intézkedhet.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés c) pontja alapján magánlakásnak minősül a lakás (üdülő, nyaraló vagy a lakás céljára használt egyéb helyiség, létesítmény, tárgy), az ahhoz tartozó nem lakás céljára szolgáló helyiség, létesítmény, bekerített terület.

A Testület jelen kifogás értékelése kapcsán feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt a panaszos és a rendőrség által előadott tényekben, amelyet a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a birtokában lévő bizonyítékkal nem tudott feloldani, így csak úgy határozhatott, hogy a **panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható, a két fél tényelőadása között feszülő feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel.**

3) A Testület a panaszos rendőri fellépésre vonatkozó kifogásaival kapcsolatban az alábbi megállapításokat tette.

a) A panaszos elsősorban azt kifogásolta, hogy a vele szembe intézkedő rendőrök a hatályos, szolgálati fellépésükre vonatkozó normáknak (Rtv. 20. §) nem tettek eleget, hiszen nem köszöntek neki, nem mutatkoztak be, nem közölték vele azonosító számukat, nem közölték vele az intézkedés célját és indokát.

A rendőrség véleménye szerint a panaszos tényelőadása csak részben fedi a valóságot, hiszen a sérelmezett esemény kapcsán a bejelentő és annak kislánya társaságában jelentek meg a panaszos ingatlana előtt, ahol csengő hiányában a bejelentő többször kiabált, a panaszost keresztneven szólítva, amelyre a panaszos kijött az ingatlanból. A rendőrök szóban nem mutatkoztak be, hiszen a rendőröket a szolgálati egyenruhájuk igazolta, amely megfelelt az öltözködési szabályzatban előírtaknak, így az az azonosításra szolgáló ékítményekkel volt felszerelve. Az őrsparancsnok jelentéséből kiderül az is, hogy a rendőrök a panaszossal az intézkedés okaként, így megjelenésük indokaként azt jelölték meg, hogy „J. K-t” keresik. A továbbiakban a panaszossal nem beszéltek; a panaszos a bejelentővel folytatott le egy párbeszédet, amely 2-3 percnél nem tarthatott tovább. A rendőrök ez alatt csak a bejelentő mellett tartózkodtak.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszakkal megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában

intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A két fél tényelődésének gondos mérlegelését követően a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a helyszínen megjelenő rendőrök, mielőtt a panaszossal közölték volna jövetelük okát, nem tettek eleget az Rtv. 20. § (2) bekezdése által meghatározott kötelezettségüknek. A szóbeli bemutatkozás, azonosítás kötelezettsége abban az esetben nem terheli az intézkedőt, amennyiben ennek teljesítése az intézkedés eredményességét veszélyezteti. Figyelemmel arra, hogy ilyen körülményt a rendőrség nem adott elő és a rendőrség által, a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumokban egybehangzóan úgy nyilatkoztak az érintettek, hogy nem került sor bemutatkozásra a részükről, hanem őket az egyenruhájuk igazolta, majd ezt követően közölték a panaszossal – az általa feltett kérdésére – a jövetelük okát, így a Testület véleménye szerint nem történt az intézkedők részéről bemutatkozás. A Testület gyanúját tovább erősítette az is, hogy az őrsparancsnok jelenlétében úgy nyilatkozott, hogy az intézkedőket az egyenruhájuk igazolja és habár hallgatott az azonosítás tényleges megvalósulásáról, mégis vélelmezhető ezen kijelentésből, hogy arra az adott helyen, adott pillanatban álláspontja szerint nem volt szükség, hiszen a rendőröket az öltözködési szabályzatnak megfelelő egyenruha igazolta. A Testület jelzi, hogy az Rtv. 20. §-ában foglaltakat úgy kell értelmezni, hogy a rendőri fellépés elején még nem lehet prognosztizálni annak jövőbeli alakulását, így a közvetlen interakció kialakulását követően, amennyiben azt veszélyeztető körülmény nem áll fent, akkor az intézkedőket az Rtv. 20. § (2) bekezdésében megfogalmazott kötelezettség terheli, így csupán az egyenruha ténye önmagában nem elegendő. (Ezt támasztja alá az is, hogy előfordulhat, hogy az intézkedés alá vont személy rosszul lát, vagy éppen nem tud olvasni, így az azonosítás nem valósul meg.) **A Testület a rendőrség által előadott álláspontot nem fogadta el, így megállapította, hogy az intézkedők ezen mulasztása sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.**

b) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök vele szemben minősíthetetlen hangnemet alkalmaztak, többször gúnyosan reagáltak közléseire, sőt nem engedték bemenni a síró 10 hónapos gyermekéhez vissza a házba. Sőt igazoltatását is kilátásba helyezték. A panaszos jogi képviselője szerint az egyébként terhes panaszost jelentős stressz érte a rendőri intézkedés miatt.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos állításainak a valóság alapját. Az őrsparancsnok és a két intézkedő rendőr jelentéseiből is egyértelműen kiderül, hogy a rendőrök egyike került csupán interakcióba a panaszossal, amikor annyit közölt vele, hogy az élettársát keresik, ezért vannak a helyszínen. Ezen kívül nem nevelték ki, nem jártak el vele szemben gúnyosan, kulturált, higgadt és állampolgárbarát intézkedés jellemezte a rendőröket. Nem tiltották meg neki, hogy bemenjen az ingatlanba. Nem helyezték kilátásba az igazoltatását. Az őrsparancsnok az egyik intézkedő KMB járőr vonatkozásában, a jelentése végén, mintegy személyes megjegyzésként is kifejtette, hogy nem érti a panaszos állításait, hiszen azok valóság alapját nem tudja elképzelni, hiszen a szóban forgó rendőrt sosem jellemezte ilyen fellépés.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg

az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy az intézkedés jellegével kapcsolatban a panaszos és a rendőrség is eltérő tartalmú információkat hozott a Testület tudomására, amelyek ellentmondásban állnak egymással, így a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást kialakítani, amelynek tükrében megítélhetette volna a panaszos kifogását. A Testület rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszköz és a bizonyítékok csekély volta lehetetlenné tette az ellentmondás feloldását, **így ezen körülményre tekintettel a Testület csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.**

c) A panaszos külön sérelmezte, hogy őt a rendőrök a panasztétel lehetőségéről és a panasz előterjesztésére nyitva álló határidőről nem tájékoztatták.

A rendőrség véleménye szerint, mivel a panaszossal szemben nem folytattak le rendőri intézkedést (Rtv. V. és VI. fejezetek), így értelmetlen lett volna a panasztétel lehetőségéről és annak határidejéről őt tájékoztatni.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés tartalmazza, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles

nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A Szolgálati Szabályzat 5. § (6) bekezdése egészíti ki a fentebbi szabályt azzal, hogy a rendőr az Rtv. V. Fejezetében foglalt intézkedését vagy az Rtv. VI. Fejezetében foglalt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az Rtv. IX. Fejezetében meghatározott panasz lehetőségéről szóló tájékoztató keretében felhívja az intézkedés alá vont személy figyelmét a panasz előterjesztésének határidejére is.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok gondos mérlegelését követően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a helyszínen nem hangzott el panaszjogról való tájékoztatás, hiszen a rendőrség tényelődása szerint érdemi intézkedés végrehajtására valóban nem került sor. A hivatkozott Rtv. szakasz értelmében a panaszjogról való tájékoztatási kötelezettség az érdemben lefolytatott intézkedést követően terheli az intézkedő rendőrt. Ezen körülményre figyelemmel **a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos által előadottakat, így véleménye szerint nem sérült a panaszos jogorvoslathoz való joga.**

4) A Testület végezetül a panaszos rendőri intézkedés részrehajló volta kapcsán előadottakat vizsgálta meg, hiszen véleménye szerint a panaszos élettársának a testvére (bejelentő) és a rendőrök között valamiféle összefonódás van, amelyet egy szomszédasszony, mint szemtanú is meg tud erősíteni, hiszen nevetve, jó kedvűen, diskurálva haladtak a panaszos ingatlana felé.

A rendőrség előadása szerint a panaszos állítása nem fedi a valóságot, hiszen a bejelentőt egyik rendőr sem ismeri, nem állnak vele semmilyen kapcsolatban, a telefonos bejelentése előtt nem intézkedtek és nem is találkoztak vele. Véleményük szerint a szomszédasszonyban azért alakulhatott ki ez a benyomás, hiszen az egyik rendőr a bejelentő kislányával beszélgetett a gyalogút során, hiszen neki is hasonló korban lévő gyermeke van; véleménye szerint ezt érthette félre a szomszéd.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése tartalmazza a részrehajlásmentes rendőri intézkedés alapvető követelményét, így eszerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület ezen a ponton hivatkozik a Rendőri Hivatás Etikai Kódexében szereplő 5. pontra, amely szerint a „rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit előítéletektől és indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz kínzást, könyörtelen, embertelen vagy megalázó bánásmódot és ezt mástól sem tűri el. Empátiával fordul embertársai felé, védelmet és segítséget nyújt a rászorulóknak.”

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokoni, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint

pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kitérkezésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

A panaszos rendőri intézkedés részrehajló voltát abban jelölte meg, hogy a szomszédasszony elmondása szerint a rendőrök nevetgélve közeledtek a bejelentővel és kislányával a panaszos ingatlanához. A Testület az intézkedés során felmerült egyéb körülményeket is megvizsgálta, azonban nem tudott olyan többletkörülményt feltárni, amely alátámaszthatta volna a panaszos állítását. Nem tudott a Testület olyan körülményt feltárni, amely alapján a panaszost indokolatlanul előtérbe, vagy háttérbe szorította volna a rendőrség. Erre tekintettel a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy **a rendőrség a panaszossal szemben nem járt el részrehajlóan, így nem sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.**

IV.

A Testület véleménye szerint a panaszossal szemben a rendőrök felvilágosítás-kérés intézkedést hajtottak végre, amely nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát. A magánlakásban foganatosított intézkedésre vonatkozó panaszosi kifogást érdemben a Testület nem tudta megvizsgálni, tekintettel az egymásnak ellentmondó, feloldhatatlan tényelőadásoknak, így arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos magánlakás sértetlenségéhez fűződő alapvető jogának a sérelme nem megállapítható. A rendőrök azonosítási kötelezettsége kapcsán a Testület úgy határozott, hogy annak nem tettek eleget, így emiatt sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga. A rendőri hangnem kapcsán, az egymásnak ellentmondó tényelőadásokra figyelemmel, amelyeket a Testület a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a birtokában lévő bizonyítékkal nem tudott feloldani, arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a sérelme nem megállapítható. Végezetül a panaszjogról való tájékoztatási kötelezettség kapcsán a Testület a rendőrség előadását fogadta el, vagyis tekintettel arra, hogy érdemi intézkedésre nem került sor a panaszossal szemben, így ezért nem is terhelte őket a panasztétel lehetőségéről és annak határidejéről való tájékoztatás kötelezettsége, ezért a panaszos jogorvoslathoz való joga nem sérült. Végezetül a Testület a rendőri intézkedés részrehajló jellegére vonatkozó panaszosi kifogást vizsgálta meg, amely vonatkozásában azt nem találta megalapozottnak, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2016. szeptember 15.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET